

POSTANOWIENIE

Dnia 6 lipca 2026 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Jarosław Matras (przewodniczący, sprawozdawca)

SSN Tomasz Artymiuk

SSN Andrzej Tomczyk

Protokolant Małgorzata Szmit

po rozpoznaniu w Izbie Karnej

na posiedzeniu w dniu 6 lipca 2026 r.

przy udziale prokuratora Prokuratury Krajowej Roberta Tarsalewskiego
sprawy S. W.

oskarżonego o czyn z art. 158 § 3 k.k.,

z powodu zażalenia wniesionego przez oskarżonego

na postanowienie Sądu Najwyższego

z dnia 11 czerwca 2026 r., sygn. akt II KK 207/26,

o zastosowaniu tymczasowego aresztowania

na podstawie art. 437 § 1 k.p.k. w zw. z art. 538 § 2 k.p.k.

p o s t a n o w i ł

1. utrzymać w mocy zaskarżone postanowienie;

2. zasądzić od Skarbu Państwa na rzecz adw. P. P. , Kancelaria
Adwokacka w W. 738 zł (siedemset trzydzieści osiem złotych), w tym
VAT, za udział w posiedzeniu w przedmiocie rozpoznania zażalenia
na postanowienie o zastosowaniu tymczasowego aresztowania, jako
wyznaczony z urzędu obrońca oskarżonego.

Tomasz Artymiuk

Jarosław Matras

Andrzej Tomczyk

UZASADNIENIE

Postanowieniem z dnia 11 czerwca 2026 r. w sprawie o sygn. akt II KK 207/26 Sąd Najwyższy na podstawie art. 258 § 1, 2 i 4 k.p.k. postanowił zastosować tymczasowe aresztowanie m.in. wobec S. W. na okres 3 miesięcy, tj. do dnia 9 września 2026 r. W uzasadnieniu postanowienia wskazano, że oskarżonym (także S. W.) za czyn im zarzucony grozi wymierzenie kary pozbawienia wolności powyżej 8 lat, a to, że uchylono w postępowaniu kasacyjnym wyroki obu orzekających w sprawie sądów, nie oznacza, iż przestały istnieć podstawy do zastosowania tymczasowego aresztowania z art. 249 § 1 k.p.k. Sąd Najwyższy podkreślił także, że oskarżonym wymierzono kary po 7 lat pozbawienia wolności i wymierzenie w powtórnym procesie tak samo surowej kary jest realnie prawdopodobne, a uchylenie wyroków było spowodowane jedynie wadliwą obsadą sądu pierwszej instancji. Ponadto, Sąd Najwyższy wskazał w uzasadnieniu postanowienia, że oskarżeni byli poszukiwani na etapie postępowania przygotowawczego, co w kontekście możliwości wymierzenia im surowej kary pozbawienia wolności, skutkuje realną obawą utrudniania ponownego postępowania sądowego w postaci ukrywania się lub innego bezprawnego postępowania.

Zażalenie na to postanowienie wniósł oskarżony S. W. , który nie formułując zarzutu, wskazał, iż przebywa w areszcie śledczym już ponad 3 lata, a zatem praktycznie połowę kary orzeczonej przez Sąd Okręgowy, a zastosowanie tymczasowego aresztowania narusza przepisy art. 263 § 2 i 4 k.p.k. oraz pozbawia go szans na przepustki oraz prawa do warunkowego przedterminowego zwolnienia z odbycia reszty kary.

Sąd Najwyższy jako sąd odwoławczy zważył, co następuje.

Zażalenie nie jest zasadne. Fakt wniesienia zażalenia osobiście przez oskarżonego musi skutkować totalną kontrolą zaskarżonego postanowienia (art. 427 § 2 k.p.k. *a contrario* w zw. z art. 427 § 1 k.p.k.). W tym układzie w pierwszej kolejności podnieść trzeba, że choćby zeznania W. B. czy E. M. , jak i częściowo wyjaśnienia samego oskarżonego, dają podstawę do uznania, że spełniona jest przesłanka z art. 249 § 1 k.p.k. W odniesieniu zaś do innych podstaw do stosowania tymczasowego aresztowania, to bezsporne jest, że spełniona jest podstawa z art. 258 § 2 k.p.k., skoro oskarżonemu wyrokiem sądu I instancji wymierzono karę 7 lat pozbawienia wolności, a oskarżony nie odbył z tej kary

jeszcze nawet połowy. Jeśli na dodatek dostrzec, że oskarżony był poszukiwany listem gończym, a ukrywając się po zaistnieniu zdarzenia posługiwał się przy tym zdjęciem dowodu osobistego na inne nazwisko (ustalenia sądu pierwszej instancji – str. 7 uzasadnienia) oraz korzystał z pomocy innej osoby w ukrywaniu się, to oczywiste jest, iż spełniona jest także podstawa do stosowania tymczasowego aresztowania wskazana w art. 258 § 1 pkt 1 i 2 k.p.k. W układzie procesowym, w którym postępowanie sądowe zaczyna się od nowa, tylko tymczasowe aresztowanie może zagwarantować sprawny tok tego postępowania, przynajmniej na jego początku. Oczywiście, na każdym etapie postępowania sąd *meriti* będzie badał czy konieczne jest stosowanie środków zapobiegawczych i ewentualnie jakich, ale w obecnej fazie postępowania, a więc przy konieczności przekazania akt sprawy do sądu pierwszej instancji i rozpoczęcia procesu na nowo wobec Ł. G. i S. W., żaden inny środek zapobiegawczy nie zagwarantuje celu wskazanego w art. 249 § 1 k.p.k.

Argumenty przywołane w zażaleniu przez oskarżonego S. W. nie mają w tym kontekście decydującego znaczenia, a Sąd Najwyższy jako sąd odwoławczy nie dostrzega, aby istniały inne względy do niestosowania tymczasowego aresztowania (por. art. 259 § 1-3 k.p.k.).

Z tych wszystkich powodów orzeczono jak w postanowieniu.

[J.J.]

[a.ł.]

Tomasz Artymiuk

Jarosław Matras

Andrzej Tomczyk